

käest ärra, kirrikelue selga, ja tulle ka kirriko. Ja Kadrina, siis en ka veel aega; jättää peosjo järrele eõmapäivaks; homme wöid sõma peda ja nõeluda; üks päiv näddalas wöid ikka nisuggust tööd tehha, se sadab ennam kassjo kui päwa palk. Mis ja kas sõnu sega ennesole tenid, sedda ja ei teagi. Sa pead aega wötna, enniad lapsed õppetada kassimust, siis jawad wähheina rietega läbbi. Mo armas Kadrina, sa tead, ma sõvin siinne head."

Kadrina muttis jälle, ja sekord olli süddaa halle, ja Klaus, kes muido pahhandas mae-nituse pääraast, ja pahhaid sanno andis, olli tännä waikjeks jänud Kristohwi weuma-slikust maenitusest, ja ei sanud sannagi wästada. Kadrina ütles: „Tulleva pühha-päval tahhan wiisjöte kirriko miinna.“

„Tulle tännä minnoga“, passus Kristohw. „Ärra wibí mitte Jõsanda pole pöördes, ja ärra wida aega ühhest päwaist teise,“ ütles pühha kirri. Tännä sind ei kela ükski ašsi,

kes teab, mis armas Jummal tulleva-päval läkitab. „Leg pörab hommikust öhtonit,“ en teises kehhas luggeda.“

„Mis?“ ütles Klaus, „mis saab ta läkitama? Kui tännä ei ja, siis jättää järrele. Tulleva pühhapäival tahhame pühha lauale miinna; siis olleküme muidegi tulnud; nenda jägo.“

Kellad hakkasid hüüdmia; Kristohw watis halle melega õe ja temma mehhe peäle, jättis heldeste Jummasaga, ja läks ärra. Temmal olli halle mees, aga teggi kindlasti palvet nende eest, ja panni lotust Jõsanda peäle seisma, kes tööste aitab.

Kadrina olli arg peosjo künna kallal. Kellad hüüdsid jälle: Tulle, tulle! Agga ta seisis Jõsanda wästo, kes kutsus, ja ei kuulnud mitte. Nenda olli ka Klausega lugun; ta ei julgend kirriko-rahva wästo miinna omma tööriistaga, waid seisis pöesa tagga wärrawas. Tulleva pühhapäival lähhäd ka kirriko pühha lauale, nenda ütles temma, isseeniast wabbandades. „Ärra wida aega